

Một Bài Thơ Cho Có

Bầy bồ câu bay ngang, chúng không đậu xuống được! Thành phố không có nước, chỗ nào cũng khô khan...

Bầy quạ cũng bay ngang: những cục than có cánh! Thành phố nắng ỏi nắng...không một bóng người đi!

Mỹ, mình gọi Hoa Kỳ, mà nó kỳ thật chứ? Những chùm hoa mới nở...mới sáng đã như trưa!

Tôi thả một câu thơ. Thơ bay không có gió, nó rơi nằm trên cỏ, nó buồn...Đúng là Thơ!

Em ơi em thấy chưa? Một câu đã muốn khóc. Hai câu nhớ Tổ Quốc, nếu là chim, chắc về?

...mà bồ câu bay kia,...mà quạ cũng bay đó...ở đâu có đồng lúa để cho chúng dừng chân?

Tôi làm thơ, phân vân: sao mình nhớ ruộng thế? Sao mình muốn chữ nghĩa cái gì cũng Quê Hương?

Chắc em sẽ giận hờn: "Anh Làm Thơ Cho Có!".

*

Dám lảm em, Nhỏ ạ...để cho em thấy anh...giống như con bướm xanh / bay trong vườn hoa đỏ...

Anh biết anh còn thở, hứa với em: còn thơ! Anh nói vậy, bao giờ, mà bây giờ ứa lệ!

Ngộ nha, hai Thế Kỷ, chẳng là Hai Trăm Năm...nên anh nhìn xa xăm / thấy bồ câu và quạ...

Thấy em nghiêng nón lá...Nắng ỏi và nắng ỏi! Anh nhớ em quá thôi, nắng bờ vai tóc gió...

Trần Văn Lệ